

og det af to Grunde. For det første fordi der ikke er nogen Befolkningsklasse, hvor Udgifterne til Børneopdragelse ere forholdsviis saa store som netop i den laveste Mellemstand. De ere der forholdsviis betydelig større, end i de højere Stænder, og dernæst er det Tidspunkt, da Børnene selvstændigt begynde at bidrage til Familiens Erhverv, ogsaa temmelig sent. Jeg mener nu, at man ikke kan lægge nogen stigende Skala uden at tage Hensyn til disse to Momenter, og det gør det foreliggende Lovforslags § 1 ikke. Man har sagt i det andet Ting, at vi skulde have en Skala med en moderat Progression, men det er netop det, vi ikke faa. En moderat stigende Skala vilde være en Skala, hvor der var en fornuftig Trinfølge med Mellemrum; men den Stigning, vi her faa, er ikke moderat. Der er næsten slet ikke nogen som helst Stigning, thi det Udbytte, Statskassen faar ved at faa 1 pCt. mere af Indtægter paa 100,000 Kr., end af de paa 2,000 Kr., er i Virkeligheden saa ubetydeligt, at det er et meget stort Spørgsmaal, om der er vundet noget særlig stort derved. Det er kedeligt, at Skalaen er bleven, som den er. Blev der fra anden Side stillet Ændringsforslag, der opfyldte de to Betingelser, som jeg her har stillet til en virkelig stigende Skala, nemlig, at Ydergrænserne gæve større Spillerum, og Mellemrummene bleve talrigere, vil jeg forbeholde mig Ret til at stemme for saadanne Forslag.

Med disse Bemærkninger, der ere fremkaldte ved Udtalelser fra forskellige ærede Medlemmer, særlig fra det ærede Medlem for Vestervig (N. Andersen), vil jeg gaa over til at omtale 3 Punkter, hvor jeg ser mig nødsaget til at paakalde Tingets Opmærksomhed for et Par Ændringer. Det første Punkt findes i § 2, Nr. 5. Det gaar ud paa, at Aktieselskaber, Kommanditaktieselskaber og andre Selskaber med begrænset Ansvar, for saa vidt Overskuddet ikke udelukkende anvendes i velgørende eller humane Øjemed, have Skattepligt; derimod ere Andelsselskaber og Forbrugsforeninger ikke skattepligtige. Man sætter der en Grænse, som jeg i meget høj Grad beklager, og som jeg ikke ved, hvorledes den kan begrundes. Det er en Grænse, som vistnok vil vække Uro og ikke saa lidt Misstemning i adskillige Samfundslag. I og for sig har jeg ikke noget imod, at man beskatter Aktieselskaber, men saa finder jeg det ganske vist nødvendigt, at man ikke undtager Selskaber af lignende Natur. Vil man fritage An-

delsselskaber og Forbrugsforeninger for Skat, bliver man nødt til ogsaa at fritage Virksomheder af tilsvarende Natur som Aktieselskaber og Kommanditaktieselskaber. Naar det skal være, kan man godt forlange Skat af Aktieselskaber; ganske vist ved jeg ogsaa Grunde, der tale mod det. Men det er for mig ikke noget Hovedspørgsmaal. Det gælder for mig blot om, at de Selskaber, der arbejde under ens Forhold, i Virkeligheden ogsaa blive ens stillede. Vi have Andelsselskaber, der producere Varer til Salg i Udlandet, og Aktieselskaber, der ligeledes producere Varer til Salg i Udlandet, og jeg ser kun med Beklagelse paa, at man her søger at trække en Grænse, som i visse Kredse vil blive forstaaet paa en anden Maade end den, Lovgiverne ganske sikkert maa antages at have tilsigtet. — I Forbindelse hermed staar et andet Punkt, hvor jeg ønsker at stille Ændringsforslag, nemlig angaaende § 3, Nr. 4, hvor der er Tale om at undtage Kreditforeninger og Kreditkasser, Sparekasser og Laanekasser fra Skattepligt, men derimod ikke Pengeinstitutter, som beskæftige sig med Vekselomsætning eller Bankvirksomhed. Hvis Bestemmelsen i § 2 vil vække Uro i adskillige Kredse, er det ganske uomtvisteligt, at denne Bestemmelse i § 3 vil vække Bitterhed. Dette, at de Pengeinstitutter, ved hvilke Landbrugets Omsætning hovedsagelig foregaar, Kreditforeninger og Kreditkasser og Laane- og Sparekasser fritages for Skat, men de andre Pengeinstitutter, hvor Skibsfartens, Handelens og Industriens Omsætning foregaar, og tilsvarende Institutter ikke fritages for Skat, vil i meget store Kredse uomtvistelig blive opfattet som et Forsøg paa en Klasselovgivning. Maa jeg i denne Forbindelse henlede den højtærede Finansministers Opmærksomhed paa, om det ikke var heldigt, om Finansministeren stillede et lille Ændringsforslag vedrørende Statsanstalten for Livsforsikring. Saa vidt jeg ved, er der en Lov der siger, at denne Anstalt i al Evighed er fri for Afgifter til Staten. Om det nu er Mening, at denne Anstalt skal være undtagen for Skattepligt i Kraft af hin Lov eller inddrages ved den ny Lov, ved jeg ikke, og det interesserer mig heller ikke synderligt. Men det forekommer mig, at det vilde være heldigt, at det blev sagt, hvad der egentlig var Mening. Statsanstalten er ikke nævnt her blandt Undtagelserne i § 3, og jeg ved ikke, hvorledes Domstolene ville dømme i denne Sag, naar man har en Lov, der